

Gyljefløiten,

eller

Sang og Digt

af

en Arbeider.

Kæder os leve med og for hverandre!
En Normands-Tanke.

1ste Hefte.

Christiania, 1851.

Trykt paa Forfatterens Forlag.

Innledning

Syljufløyten, eller seljefløyten i moderne språkdrakt, er en diktsamling som ble gitt ut i 1851. Forfatteren er «en Arbeider», som vi vet var typograf Christopher Daniel Grøndahl.

I følge forfatter Arild Linneberg som har skrevet bind 2 av *Norsk litteraturkritikks historie* (Universitetsforlaget 1992) som dekker årene 1848-1870 kan «boka regnes som den første samlinga dikt i Norge fra arbeiderhånd.»

Det skal i denne forbindelse kun kort nevnes at det allerede året før, i 1850, ble utgitt en sangbok av arbeiderforeningene (*Arbeiderforeningernes Sangbog*) der typografen P. W. Bergh stod som utgiver.

Boken som er gjengitt her er overlevert Arbeidernes Bibliotek og Arkiv. Ett eksemplar finnes også på Nasjonalbiblioteket.

Nordheim, den 9. mars 2017

Niels Edvard Killi

Syljufløiten

Indbydelse til Subskription
paa
"Syljufløiten"
eller
Sang og Digt,
af
en Arbeider.
(Med 3 Musikkbilag for førstestemmet Mandsskor.)

Naar en Bondegut med sin Lollekniv ved Eiden en Søndagskveld i den trable Vaaraannetid gaar til den nærmeste Li for at skaffe en Syljufløite, vil Du ikke fra dette ukundede Instrument kunne vente Dig høie, zirlige eller Musikkstaaen gjennomsvingende Toner, — det, som Du faar høre, er kun en blidt-syngende Lyd, hvori det synes som om den Spillendes Sjæl taler med den ham omgivende Natur. . Idet jeg herved foreligger Publikum nærværende Indbydelse, maa jeg sætte mig i Lighed med Bondegutten og hans ofte desværre altfor ringe Oplysning. Min Fløite er og skaaren i den trable Maanetid, — jeg har nemlig i de sidste 14 Aar ikke vidst af nogen

«Indbydelse til Subscription paa 'Syljefløiten' eller Sang og Digt, af en Arbeider» lyder overskriften i en annonse i Morgenbladet 7. mars 1851. Annonsen er datert 18. januar så hvorfor det tok så lang tid å få den inn i bladet kan vi bare spekulere over.

I annonsen skriver forfatteren at det planlegges et hefte «Hver Vaar, før Syljuen sprætter» og trykningen vil begynne når antall abonnenter er stort nok til at utgiveren ikke går med tap. Prisen for ett hefte var 18 skilling med noter og 12 skilling uten.

Størrelsen på heftet skal være 2 ark i størrelse 8 vo (ca A 5 i moderne mål).

Liste for å tegne abonnenter var lagt ut i de fleste boglader i Christiania. «Postmestere, Postaabnere og Skoleholdere anmodes om at tage sig af Sagen.»

Listene med abonnenter skal sendes inn til «Bogtrykkerforeningen i Christiania», Rådhusgaten 6.

Den 10. mai samme år står det også en annonse i Arbeiderforeningernes Blad der heftet annonseres til foreningens medlemmer for 8 skilling uten noter og 18 skilling med noter.

Januar, 48 p.

Syljufloiten,

eller
Sang og Digt
af en Arbeider.

Forudsættende at flere Arbeidere maatte ønske at læse, hvad en Broder skriver, men at Udgangen hertil ikke er let nok, da 12 p., som er Prisen paa Syljufloiten uden Noder, for dem er vel høi, — har jeg bestemt mig til særskilt at nedsætte Prisen for Arbeiderforeningernes Medlemmer til 8 p. for Bogen uden Noder, 18 p. med Noder. Denne Nedsættelse er kun under Betingelse af at Retvisitionen sker gjennem de respektive Foreningers Formænd eller Kasserere, og at Beløbet for de rekvirerede Exemplarer indsendes portofrit med Adresse "Bogtrykkerpøden Halvorsen, Skomager Warbrums Gaard, nedre Boldgade i Christiania". Formanden eller Kassereren maa derhos indestaa for, at denne Priisnedsættelse kun former Arbeiderforeningens Medlemmer tilgode.

Urb.
Forfatteren.

Det er to ulike diktere som har bidratt til boken. Først og fremst Christopher David Grøndahl som ga den ut, men det er en forfatter til som beskrives slik i forordet: «Jeg har anmodet en Arbeider om at give Bidrag til min Fløite; hans Sange ere mærkede paa Foden...» Denne andre dikteren er kun navngitt som *Martin K-*.

Det utloves i annonsene at det skal komme flere hefter, men det kom ikke flere enn dette første.

Christopher David Grøndahl

Forfatteren av de fleste diktene er Christopher David Grøndahl, født 21. juni 1812 i Christiania og død 29. mars 1879 i Larvik.

«Denne Grøndahl var meget begavet og ville gjerne studere, men foreldrenes små kår hindret ham og han kom som læregutt i trykkeriet hos sin fars tremenning boktrykker Christopher Grøndahl. Han giftet seg i 1842 med en enke, Else «Birgitte» Olsdatter som døde i 1852...» I 1856 flyttet han til Larvik og ble faktor og utgiver av Laurvigs Blad som begynte å komme ut 2 ganger i uken høsten 1857. (Gjengitt etter *Boktrykker Christopher Grøndahls etterkommere: fortsatt utgave av W.P. Sommerfeldts bok av 1916*)

Christopher David Grøndahl hadde imidlertid en langt mer spennende personlig historie enn som så. I 1849 var han et av medlemmene i «Bogtrykkerforeningen af 1849» der han var en av de ledende menn. Han satt i styret da foreningen annonserte etter aviser og bøker i Morgenbladet i 1850. Boktrykkerforeningen ber i annonsen forleggere og utgivere om å få tilsendt eksemplarer av bøker til sitt bibliotek. Og til slutt var han en av de første underskriverne av brevet som ble sendt til arbeidsgiverne i 1855 da typografene ønsket å forbedre tariffen de hadde inngått noen år tidligere. Han må med andre ord ha vært en av de viktigste lederne for typografene i hovedstaden frem til han flyttet til Larvik i 1856.

«Bogtrykkerforeningen af 1849» var kanskje en del av «Haandværkssvendenes centralforening» som ikke hadde et helt godt forhold til arbeiderforeningen. Det skinner litt igjennom i innledningen der Grøndahl kritiserer *Arbeiderpetitionen* for å gå for langt og også når han ærer Halling, som ikke kan være andre enn Pastor Halling som drev Enerhaugens arbeidersamfunn i konkurranse med Thranes arbeiderforening.

For videre lesning om «Bogtrykkerforeningen af 1849» og typografenes tariff vises til boken *Guttenberg 1872-1873* (Utgitt av Oslo grafiske fagforening 2012).

Litt om det tekniske

Boken er trykket i nettoformat 12,0 cm bredde og 20,8 cm høyde. Det er trykket 2 ark – det vil si at trykkformatet for formen har vært om lag 48cm x 42cm, eller noe i nærheten av A 2 i våre dagers standardformat. På hvert ark har det vært 8 sider på hver side av arket – med to ark i boken blir det til sammen 32 sider.

Boken er trykket i A. Th. Nissens Bogtrykkeri ved N.F. Axelsen. Axelsen var faktor i Nissens trykkeri og det var ikke uvanlig at dette ble nevnt på denne måten. Bøkene ble nok satt og trykket av svennene (og læreguttene), mens faktoren stod for kvaliteten av det hele.

Det er videre bundet inn 4 ark med noter som er trykket på en side i format 20,8cm x 22,5 cm. Disse arkene er brettet en gang slik at de får plass i den innbundne boken.

Notearkene er trykket hos Werner & Comp.

Bakerst i boken er det et grønt ark med innholdsfortegnelse, liste over trykkfeil og opplysninger om prisen for heftet. Det har vært en forside i samme farge, i det eksemplaret som finnes på Nasjonalbiblioteket er dette innbundet i boken.

Boken ble gitt ut på eget forlag.

N° XX. 904

Gylfløiten,

eller

Sang og Digt

af

en Arbeider.

Lader os leve med og for hverandre!
En Normands-Tanke.

1ste Hefte.

Christiania, 1851.

Trykt paa Forfatterens Forlag.

Forord.

Ved at forelægge Publikum min „Syljufloite,“
venter jeg at den vil blive taget for hvad den er, et
Produkt, der langt mere skylder Naturen end Kunsten sin
Tilblivelse. Jeg har paa disse Blade tildeels villet vise,
at og Arbeideren kan føle varmt for sit Fædreland, om
det end ikke er æslet ham at kunne virke kraftigt for det.
At mange, ja forhaabentlig 99 Hundredele af mine
fattige Brodre ville sit Fædrelands Vel, er en Tanke, som
jeg ikke vil give Slip paa. — Jeg har anmodet en Ar-
beider om at give Bidrag til min Floite; hans Sange
ere mærkede paa Foden; jeg tvivler derhos ikke om, at
jeg kunde faa mange, mange Medarbeidere, naar det var
æslet Arbeiderne at have Sproget i sin Magt, hvilket det
desværre ikke er. — Hermed følger et 4de Musikkbilag, som
ikke i Planen var lovet.

18, 12,
20, 27.

Jeg skal i Korthed tillade mig her at omtale Arbei-
der-Petitionen.

Jeg havde ønsket, at denne Petition for Nærværende
kun havde optaget Andragender om „Almindelig Op-
lysning“*) og „Forbedring i Huusmændenes

*) Altskund Regjeringen (eller Dyrigheden) frygter Arbeiderne
mere end andre Menneſker, hvilket er kommet til beklagelig Vis-
hed ved de ſkarpladede Foranſtaltninger, der den 24de Februar
ſidſteden bleve truſne, ſaa maa den have Grund for denne Frygt,
og denne tror jeg maa ſøges i Arbeidernes Mangel paa Oplys-
ning; men denne Frygt med ſamt dens Grund falder juſt til-
bage paa Regjeringen ſelv og paa Storthinget, ſom kun har
gjort Lidet for den ſimple Mands Oplysning. Hvor mangan
Næringskilde, ſom nu er lukket, vilde ikke aabne ſig for fattig-
mand, naar han var i Beſiddelse af Rundſkaber om Naturen,
dens Kræfter, o. ſ. v.; hvormange Færrer vilde ikke være bleve
indſatte i Straffeanſtalter, naar Arbeideren havde høvt lidt
Kendſkab til de ſimpleſte borgerlige Love. Men han gaar ſom

Stilling," hvilke Punkter jeg anseer meest paastrængende. Jeg er nemlig bange for, at denne Opstilling af mange Poster og Punkter, der vedkomme Nationen ibt hele ligesaameget som Arbeideren, vil skade Sagen, saameget hellere som disse, ved at Arbeiderne have opstillet dem, ville blive mere overseede, paa Grund af det Lys, Arbeiderne ere komne i ved enkelte Forvildedes Udseelser. Jeg vil imidlertid haabe det Bedste for Petitionen. Jeg vil troste mig med, at Mængden af Arbeiderne er sig bevidst, at det kun er ad Lovlighedens og Overbevisningens Vej, at noget Værdigt vindes, og vil jeg med Glæde minde, at mange Hjerter slaa og have slaaet for Arbeideren. Kun vil jeg nævne en Bergeland, en Bang, en Halling, en Monsen, Arbeiderbladets Redaktion samt alle de Kvinder og Mænd, der have virket for Asyl og Haandgjerningskoler ic. Disse Mænd og Kvinder vilde erindres af Arbeideren med Haab og Taknemmelighed og være lyfende Punkter paa hans knudrede Sti.

Forfatteren.

en Blind over Mark og Enge, og han bedømmer ofte sine og Andres Handlinger efter egne af ham selv i sit stille Sind opstillede Love. Det er sørgeligt, at det gamle kjære Norge, der har Naad til at bygge saa mange offentlige Bygninger med Million paa Million, kun har saa Lidet tilovers for sine mest trængende Børns Oplysning. — Man bebrejder Arbeiderne, at de stifte Foreninger og kalder disse endog Sammenrottelser, men jeg maa spørge: Hvilken Klasse i Samfundet trænger mere til Foreninger end Arbeiderklassen, forudsat at Foreningerne ere byggede paa den Grundvold, de bør have, nemlig „Gjensidig Oplysning og mulig Forbedring i Livsvilkaar?" Naar man ser Arbeidersagen omtalt i Aviserne, og naar denne Omtale skal være hjertelig, da slutter den almindelig med Omkvædet: „det er Skade, at Arbeidersagen ikke har en bedre Talsmand end Thrane." Men høist Saa eller Ingen vil nedlade sig til personlig at virke for Arbeidersagen, og det er dette, som Arbeiderne mest maa beklage, paa samme Tid som de nok føle, at Thrane og mange af hans Fuldmagtige ere mindre heldige Formænd. Saaledes er det: Mange ville rive ned, men kun Saa ville rætte Saaend til at bygge op, især her, hvor rimeligviis kun Lidet klingende Udbytte er at vente.

De hjemlige Toner.

(Se Musikbilag No. 1).

Hørte Du Stormen i Granerne sjunge, —
Hørte Du Nordhavets rullende Slag?
Hørte Du Lørd'nen blandt Aasene runge, —
Hvadheller Morgenvinds Hvidsten før Dag?
Du er i Norge! Fra Dal og fra Fjeld
Hjemlige Toner tiltale Din Sjel!

Hørte Du Njukan, hvadheller smaa Sarper, —
Hardangerslaatten og Fjeldsjenta's Sang?
Hørte Du Langleik, lig Stogbækkens Harper, —
Sætervolvs Rauen og Kobjældens Klang?
Du er i Norge! Du føler saa vel,
Hjemlige Toner har Magt i Din Sjel!

Lytted' Du Maaltroft i Stogenes Stille?
Hørte Du Luren fra Fjeldvang og Sti!
Kjendte Du Lærernes Morgenbøns Trille?
Har Du vel hørt Syljufloitten i Li?
Du er i Norge! Du føler saa vel,
Hjemlige Toner har Magt i Din Sjel!

Hørte Du Viben og Maagen ved Havet
Skrigende vogte sin Kjærligheds Bo?
Hørte Du Duen, i Uren begravet,
Kurrrende tolke sin Gistov og No?
Du er i Norge! Du føler saa vel,
Hjemlige Toner har Magt i Din Sjel!

Hørte Du Ank'ret nær Fjeldvæggen falde, —
 Alfernes Hysken paa Eng og i Krat?
 Hørte Du Nagot paa Guttens sin kalde, —
 Rødhjælkens Løffen om Midsummernat?
 Du er i Norge! Du føler saa vel,
 Hjemlige Toner har Magt i Din Sjel!

Hørte Du Skarren for Fodsaalen knirke, —
 Dumbjælens Klingklang og Laavegulvs Brag?
 Hørte Du Gunhild i Vægstolen virke, —
 Hvaldheller Julotte-Drenes Slag?
 Du er i Norge! Du føler saa vel,
 Hjemlige Toner har Magt i Din Sjel!

Hørte Du Myperne slagse i Marken, —
 Monstro og Bamse, der taaleb' paa Myr?
 Narhanen spilled', mens slittig i Marken
 Grønspetten hugger og pibende fly'r?
 Du er i Norge! Du føler saa vel,
 Hjemlige Toner har Magt i Din Sjel!

Lytteb' Du Røster i Storthingets Sale?
 Har Du hørt Madmors det klingende Svæll?
 Lytted' Du Saga — vor Bedstefar's Tale —,
 Naar høit der spraged' paa Arnen om Kvælb?
 Du er i Norge! Du føler saa vel,
 Hjemlige Toner har Magt i Din Sjel!

*

*

*

Hører Du Dødsenglen sukke paa Fjorden,
 Rasterne splintres og Seilene flaa? —
 Rabinen er der med knusende Torden, —
 Frem til et Skjulested kan Du ei naa?
 Du bor i Norge! Fra Høie og Fjeld
 Gud og Forfædrene kalde Din Sjel!

Modersmaalet.

I Rosenhegn af vort Liv saa skjönt
 En Guddomsfilbe mon rinde,
 Der blander Fremtidens Sommergrönt
 Med Fortids hulde Kjærminde;
 Der yder Sjælen mangan Drøm
 Mens Hjertet sødt mon banke,
 Der kvæder os saa mangan øm
 Og mangan daadrig Tanke.

I Barnets Legen og Mandens Gang
 Og Oldings vaklende Stigen
 Saa beiligt strømmer den Kildesang
 Og trøster ham i hans Higen.
 Selv da, naar Diets Ild er slukt
 Og Jorden Støvet gjemmer,
 Gjenlyder Kildens Sang saa smukt,
 Som var det Englestemmer.

Og Modersmaalet er Kildens Navn —
 Et Navn, der farer saa vide:
 Der klinger venligt fra Kjødens Stavn
 Til Nordkaps yderste Side;
 Der toner gjennem Lof og Luur,
 Fra Fjelde, Dale, Lier,
 Naar Freden i Guds fri Natur
 Den hele Skabning vier.

Som Parcen binder den indre Sands
 Med Haabets fineste Traade,
 Og fletter Manden en yndig Krands
 Af Livets evige Gaade:
 Saa binder Modersmaalets Klang
 Og søde Melodier
 Vor Sjæl med Evighedens Sang
 Naar her vor Lunge tier.

O elskte Norge — o Fædeland!

Med klare Hjelpe og Bakker!

Med frydsfuldt Hjerte hver Mø og Mand

For dette Måle dig takker.

For dette Måle offres Alt,

Om Uven det vil hegne;

Vi til dets Børge jo er kaldt —

For det vi ogsaa segne!

Martin R—.

Til Skogen!

(Se Mustbilag No. 2).

∴ Til Skogen! ∴;

Hvor Stien bugtende sig snor!

∴ Til Skogen, ∴;

Hvor vilde Rose gror!

Hvor Sus i Graners Kroner

Til vaagne Dremme nhymer Kvad,

Dg Maaltrosts kjæle Toner

Gaa over Virkens Blad.

∴ I Holtet. ∴;

Hvor Jægerhornets Lyd tidt klang, —

∴ I Holtet, ∴;

Nu sværme skal vor Sang!

Stogkongen her vil bringe

Vor Jublen hjem i Fjeldets Hal,

Dg gjenfødt der han svinge

Den henad Li og Dal.

∴ Paa Braaten, ∴

Hvor Skogen slynger grønne Kant —

∴ Paa Braaten, ∴

Et deiligt Sted vi fandt!

Se her vi vil os leire

— I Dyngen her blandt Blom og Skud, —

En Bryllupsfest vi feire:

Naturen er vor Brud!

∴ Dæk Bordet! ∴

Tag frem og dæk paa grønne Jord!

∴ Dæk Bordet ∴

En Lue — herligt Vord!

Hør Lærken slaar sin Trille,

Det er vor bedste Vordmuff,

Mens Glædens Straaler spille

Udi vor Sjel og Blik.

∴ Bag Krattet, ∴

Bag Krattet hist, det dunkle graa,

∴ Bag Krattet ∴

Beg Skogens Die saa:

Det mørkblaa Kjen der smilte,

Som bar det Himlen i sit Gang

Og taust i Dybet ilte

De Fiske smaa sin Gang.

∴ Kjenrosen, ∴

Den Dronningblom med hvide Blad, —

∴ Kjenrosen, ∴

Her skjeller rene Bad, —

Dens Rod er dybt paa Bunden,

Hvor Solens Blikke aldrig naa,

Dog Blomsten Wei har funden

Op over Bølger smaa.

∴ Til Kjennet, ∴

Herneft vi fkyr vil vort Fjød, —

∴ Ved Kjennet ∴

Der er et heiligt Sted!

Mens jeg mit Næt vil fpænde

Paa dybe Grund, hvor Fiffen gaar,

Bluf Moser Du til hende,

For hvem dit Hjerte flaar.

∴ Naturen ∴

Din Skaal vor Norges Skog-Natur!

∴ Naturen ∴

Med Blom blandt Fjeld og Ur!

Sneperlen paa din Bænde,

Som funkler gjennem Skjens Flov,

Og Nordhavs Storm og Bænde,

Som bruse om din Fod!

∴ Skaal Beltet, ∴

Den vakre Dal, hvor vi blev fød,

∴ Skaal Beltet, ∴

Skaal Norges Modersfjød!

Som Barnets Drøm og Tanke

Omslynger helst den kjære Mor,

Saa vore Hjerter banke

For Dig, vor Fosterjord!

Ud i Naturen!

March paa en Vaardag.

(Se Musiktilag No. 3).

Ud i Naturen! Vi kommer, vi kommer!

Fremad! Som Binger nu brug dine Been!

Hører Du Fossens de høirulende Trommer,

Lyt til den vippende Bølge fra Green!

Grønnende Dale,

Birkeløvs-Sale

Blomster og Blade paa Vandringen strø!

Frem mellem Mosen

Titter Billedrosen,

Blolen vinker lig blaagiet Nø!

Ud i Naturen! Vi kommer, vi kommer!

Fremad! Se hist den skograndsfede Vang!

Did vil vi ile! Den drømmende Sommer

Slumrer der end, — vi ham vække med Sang!

Ulerne spille,

Lærkerne trille,

Svalerne vifte med pilsnare Ving, —

Buggende Gjøge

Gulkende spøge,

Vaarvinden danser i Blommernes Ring!

Ud i Naturen! Vi kommer, vi kommer!

Fremad! Det toner fra Fjeld og fra Dal!

Se hist i Aasen hvor Fjeldbækken flommer, —

Syngende bær den en Nektar saa sval!

Stille nebunder

Skogens Kjen blunder,

Kommen kun kruiser det speilblanke Vand.

Grib der i Aaren,

Syng saa om Vaaren,

Ekkoet ruller saa lydt over Strand!

Vaarhymne.

Altter spreder Du, o Sol! din Stjerne
 Over Jorden — vækker Alt til Liv:
 Træet, Blomsten, ja det mindste Græs,
 Vævner glad og fryder sig saa gjerne.

Gaa bet's store Gaffel i det Hjerne
 Aander alt sit salig-søde „Liv“
 Til Naturen, saa al jordisk Liv
 Vige maa fra inspirerte Hjerne.

Fuglers Triller blande ogsaa sig
 Deiligt i den hele Trylle-scene, —
 Mens den hoppende paa friske Grene
 Priser Skaberen taknemmelig;

Hilser Sølvverbækken, der saa rig
 Er paa Glæder, mens den vugger ene
 Syngende sig over Mos og Stene,
 Vinkende: „Kom Kjære, følg kun mig!“

— Solens Glands og Fuglens muntre Kvadder,
 Sølvverbækens Mynnen i sin Gang —
 O, den vævre Puls i Alting slaar!

Hvorfor skulde, hvad i Hjertet sidder,
 Menneſket ei tolke da i Sang? — —
 — Jo, vi juble Alle: det er Vaar!

Martin K—.

Syttendemai-Sange.

Mel. Kong Christian.

Mens Baarens Sky hver Lænke brød
 Af Vintrens Magt,
 Mens Blomsten spired, Elven flød,
 Og Fuglens Sang i Skogen lød, —
 I Gidsøvolde Lund, i Norges Skjød
 Et Træ blev lagt.
 Et Træ fremstod ved Kraft fra Gud
 Og Normænd om dets vakre Skud
 Stod Bagt.

Det Træ gav Hegn mod Stormens Harm,
 Der strøg om Hjeld, —
 Gav Manden Mod, og Kvindens Barm
 Høit bølged' mod hans frie Arm,
 Saa fælles Ild gjør Hjerter varm
 For fælles Held.
 Den Tanke stor: at vi er fri, —
 Døplefter blidt i Harmoni
 Vor Sjæl!

Se Baaren atter til os kom
 Med Haab og Lyft;
 Nu herlig skyder Mindets Blom,
 Og Gidsøvolde Lund sig slynger om
 Vort Frihedsstræ — den Helligdom
 I Normænds Bryst! —
 Lev stolt, Du Majens Mindebag,
 Til sidste Normænds Hjerteslag
 Er thyt!

Mel. Fra Østens Væld ic.

Fra Vintrens Sky
 Brød Sol paa ny
 Og kysfer Naturen saa varm, —
 Saa Majens Dag
 Brød Skyers Lag,
 Som Norge omspændte din Varm.

I Gidsvolds Lund
 Paa varme Grund
 Af Hjerter for Fædrelands Vel
 Sprang Frihed ud, —
 Dens stolte Skud
 Nu hegner hver Normanna= Sjæl.

Og Norge end
 Har Gidsvoldsmænd
 — I Tanke og Idræt som de —;
 Ved dem skal staa
 De Klipper graa
 Og Frihed i Hjelvenes Læ!

En Syljufloite til Maidagen.

(Mel. Musikblag No. 2).

∴ Til Nora ∴
 Til Nora Vaaren atter kom!
 ∴ Og Flora ∴
 Os bringer Løv og Blom.
 Nu Fryd gaar gjennem Skogen,
 Der jubler vinget Sangerkor,
 Og lystig danser Boven
 Nu i den aabne Fjord!

∴ Hør Luren, ∴

Hør Luren loffer ud paa Grønt!

∴ Hjelburen ∴

Sit Ekko gi'r saa skønt!

Nu vaagner Liv i Dalen:

Hør Fossens brummer, Lærken slaar;

Thi Solen frem paa Valen

Mod Vintrens Magter gaar!

∴ Som Solen, ∴

Som Solens Kraft, dens varme Glød, —

∴ Som Solen, ∴

Har Vaaren atter fød, —

Saa Id i Normands Bringe

Os skændt' Frihedsgranen god,

Da frem til Gidsvoldsstinge

I Trængslens Stund han stod!

∴ Og Vaaren ∴

Og Vaaren atter til os kom!

∴ Fra Aaren ∴

Nu springer Mindets Blom:

I Hjertets varme Kammer

Den skyder ud paa Majens Dag:

Om Gidsvoldsmænd'nes Flamme

For Norges fjære Sag!

∴ Som Livet, ∴

Som Livet er hver Skabning kjær, —

∴ Som Livet, ∴

Os Frihedsgranen er!

Og først med det den blegne,

Naar Normandshjertets Slag er thst,

Til da vi vil den hegne

Med trofast Arm og Bryst!

Gud velsigne Kongen.

Mel. Ur Ossians dunkla, etc.

Vor Døkar, Norges Konge hold, —
 Gud signe ham, hans varme Hjerte!
 Se Runen i hans blanke Skjold —
 Se „Ret og Sandhed“ i hans Skjold! —
 Held os Kongen hold!
 Ret og Sandt i Skjold!
 ∴ „Sandhed tro!“ — Gud ham velsigne,
 Nor og Svea signe ham! ∴

For den udøvende Magt.

Mel. Fra Østens Vind.

Gid Kongens „Raad“
 I Ord og Daad
 Bliver Gjenlyd fra Folket, dets Røst, —
 Da Kronens Pryd
 Er Kongens Fryd,
 Thi Norge han favner med Lyst.

For almindelig Stemmeret.

Mel. Kong Christian stod ic.

„Vær Herfter over Jord og Hav!“ —
 Vor Gud har sagt —
 Og Mennesket et Sværd han gav
 — Et Glavind stolt, en Herfterstav —:
 En Stemme over Jord og Hav,
 En Ordets Magt.
 Dog ei er Stemmen fri i Nor,
 ∴ Thi der har Fattigmandens Ord
 Ei Agt! ∴

O Norge! — Er Du frihedssjarm,
 Og reer din Sjæl, —
 Aft Mandens Nøst, trods han er arm —
 Han staar saa tro i Krigens Larm, —
 Nægt ei da Stemmen i hans Barm
 Til Norges Held!
 O aabn ham Thingets Dør; — hans Ord
 ∴ Skal vidne, ærlig Frihed bor
 Paa Fjeld! ∴

For almindelig Værnepligt.

Mei. Fra Østens Væld ic.

Dit Kald som Mand
 Er: Værg dit Land,
 Din Frihed, din Moder og Mø! —
 Ei Bondens Søn
 I Kampens Drøn
 For Norge alene skal dø!

Nei! Kaldes Værn,
 Da Nær og Fjern
 Grib Sværdet, hvo løfte kan Staal! —
 Og segne vi,
 Gaar Friheds Sti
 Til Himlen, til Saligheds Maal!

Hilsen til Broderfolket.

Mel. **Ur svenska etc.*)**

Du kjætte Folk bag Grændseffeld,
Du Folk med Broder-Haand og -Sjel,
Dig hilse vi i Dag!

Og stiller end os Kjølens Råd
Og Du ei høre kan vort Råd,
Dog Tid og Rum ei stiller ad
Vor Haand og Hjertelag!

Ei meer skal Tvedragt reise Vold,
Ei Broder føre Sværd og Skjold
Mod Broderbarm i Dyst;
Ehi vi i Kampens mørke Stund
Svor Foster-Ged med Haand og Mund,
Og Trofskab bor i Hjertets Grund,
I Nors og Sveas Bryst!

Helb Brødre, at fra Himlens Ryf
Den Engel daled' i vort Bryst
Med Fredens Oliegren! —

Vor Hilsen Du da Broder tag
Og vær os kjær som Majens Dag,
Med Broderarm og Sindelag
I Fred og Krig vor Ven!

Om Døkar kalder nu paa Val
Og Kringens Varsler gaa i Dal
Med Vardens Blus paa Bjeld, —
Da Brødre Bryst ved Bryst vi staa,
Ej Drot og Fosterland at staa
— Hvor Døkar vinker: „Frem!“ Vi gaa
I Død for Skandien's Helb!

*) Melodien er aftrykt i Behrens's fleerstemmige Sange No. 86. 1ste Vers af Terten er der ondfiret, — ikke af mig —, hvorved Stilen maasse er bleven mere korrekt, men det forekommer mig, at Udtrykket har tabt noget af sin Kraft og herom er det efter denne stolte Melodi meget at gjøre.

For Danmark.

For tykke Voldsmand sank i Kne

Den „danske Dreng!“

Han bløder! — Kan Du roligt se,

At Overmagt med Dødens Le

Til Grave høiner Sletterne

For Ager, Eng!

Nei! — Lad os ved hans Side staa!

Du norske Gut, Du „Gosse blå“

Fremtræng!!!

Der flyder Blod paa Danmarks Vang,

Det Brødres er:

Det Blod fra samme Åt udsprang

Som dit! Gen Fader har engang

Os føstret! — Følg da Hjertets Trang

Og til ham nær!

O, lad ham høre Brødres Trin,

Se Normandsøiet, svenska min

Og Sværd!

Hør Vølgen ruller over Strand

Med Varselsord:

„Snart Voldsmand gjæste kan dit Land

— Din Fædrejord — med Mord og Brand!“

Skyd Snekken ud da, frie Mand,

Skyd over Fjord!

Mød halvveis ham med tunge Sværd,

Viis, at Du er din Stamme værd

I Nord!*)

*) Denne Sang blev skrevet strax efter det for de Danske saa uheldige Slag ved Slesvig i 1848. Jeg saa da i Danstien den betrængte Broder og ansaa Preussens Deeltagelse som et Overgreb. At mine Følelser ikke deektes, kom jeg snart til Visshed om, og den haanlige Behandling, der blev de saa norske Frivillige tildeelt, overtydede mig om, at Danstien fremdeles var den lille frye Ven, hvem det var bedst ikke at have noget Forbund med. Jeg har dog ikke kunnet nægte mig at afstrykke Sangen.

Længsel.

Kvæl mit Hjerte, du min Længsels Klage,
Stil min Graad, du lyse Klobers Søn!

Slut det Brustne i min Hjemvees-Bøn
Du, som holder Nanden her tilbage!

O, skal alle Livets Blomster fage
Smægtende henvisne her i Løn;
Skal det dræbende, det haarde Dron
Hvert et Fodtrin sørgelig ledsage?

Nei, o nei! Det aldrig dog skal ste!
Visne Blomster pryde ikke Haven,
Naar den milde Sol huldt titter frem.

Jordens Vinter skal ei mere se
Vaade Blikke her —; men hist bag Graven
Favner jeg de Kjære og mit — Hjem!

Martin R—.

Kjærlighed.

Der er en Tone i vort Bryst
Med himmelsk Klang, med hellig Lyst
Den rører Sjælens Gulb;

Den lokker Dig med Lærens Slag,
Den taler gjennem Skjens Brag,
Den kalder Dig ved Nat, ved Dag
Saa blidt og længselsfuld!

Og har Du lyttet til dens Klang,
Da stiger i din Barm en Trang,
Ei Hvile finder Du; —

En anden Hjerterharpe maa
Først Klangen i Din Sjel forstaa
Og til dens Kvad Afforden slaa
Med trofast Sind og Hu!

Nu juble skjönt i Harmoni

De Livets bedste Melodi:

— Den er om Kjærlighed! —

Lad Verden storme udenfor,

Naar Tonen kun i Harpen bor,

Du har den bedste Skat paa Jord,

Dens Navn er — Kjærlighed.

Den vugger sig i Barnets Drom,

Paa Moderløben, tro og om,

Den har sit bedste Sted.

Ia selv naar Solen sidste Gang,

Gaar ned i Vest, — fra Himlens Bang

Den kalder Dig med Englesang

Til Gud, til Salighed!

Uoisomhed.

Op under Last,

Hvor Rum er knapt,

Men hvor der er lunt og Stygge,

Et vinget Par

Besluttet har

Tilsammen at bo og bygge.

Fra Vindvet her

Jeg er dem nær, —

De har en Ven, de ei fjender,

De vift ei veed,

Jeg har Bested

Om Gvad, som beroppe hænder.

Se ud og ind
 — Let som en Vind —
 De viftende stilles og møde,
 Fra Mark og Eng
 De vift en Seng
 Vil samle med Puder bløde.

Uf Duun og Straa,
 Og Lerkorn smaa,
 Saa rart de tømre og mure.
 En Sving omkring
 — Med Neb og Ving —
 Saa dækket er Spræk og Fure.

En Arbeidsmand
 Saa tro som han
 Knapst nogetsteds Du vil finde;
 Saa flink og let,
 Saa pen og net
 Som hun er ei nogen Kvinde.

Vel Sol paa Tag
 Om Vaar hver Dag
 Saa rettelig tidse er oppe,
 Dog længe før
 I Hyttens Dør
 De Smaafolk frysende hoppe.

Det gaar saa fort,
 Og inden Kort
 Er reist og pudset den Hytte;
 Vel er den trang,
 Men Dands og Sang
 Er alt det Judo, de flytte.

Ei Fad, ei Krus
 Er i det Hus,
 Ei Kjalder og ei Spiskammer;
 Dog lige let
 En Fjøn Duet
 Af Fryd og Kjerlighed flammer.

Til knubbet Ord
 Var aldrig Spor,
 Nei Glæden bor i hver Mine; —
 Hver Bid, saa rar,
 Som Vingen bar,
 De dele blandt sig og Sine.

I Hus og Borg
 Tidt vandrer Sorg,
 Men her, her huser kun Glæde; —
 Al, lær mig dog,
 Du Fugl, saa klog,
 O, lær mig at bygge en Rede.

Giv mig dit Sind,
 At tage ind
 I Boligen, arm og snever; —
 Vel rig mod Dig,
 Dog aldrig jeg
 En saadan Glædesdag lever!

Lær mig iaar
 — Nu er det Vaar —
 Nu Dagene ere saa lange,
 Al lær mig dog
 Dit muntre Sprog,
 Kun een af Noisomheds Sange!

. Ja, Nød og Trang
 Mig og engang
 Kan ramme, om Kraft bli'r mindre; —
 Det var saa vel,
 En Sangersjæl
 Som Din at gemme i Indre!

Det var saa vel,
 Den Sangersjæl
 Ret Mange vilde sig fæste, —
 Saa Mang'n blev rig
 Og lykkelig,
 Og hjulpen din arme Næste!

. Du flyver nær
 — Jeg seer hver Fjær —
 Kom nu og giv mig en Time!
 Al nei, al nei,
 Din frie Vei
 Gaar hvor Blaaflokkerne time.

Din Sang, dit Opt
 Jeg lytter til,
 Om end ei hid Du vil bale; —
 Paa Afstand er
 Du Vennen kjær,
 Som kan mit Hjerte huse!

Arbejderens Ven.

Du har en Ven i Himlen den blaa,
 Han aldrig vil Dig forglemme!
 Nær er han og Dig tænker han paa,
 Hans Dre er hos din Stemme.

Den Ven han har os Alle saa kjær,
 — For ham vi Alle er' lige —
 En Ridder og han, som Rosen bær,
 Er' Begge nær til hans Nige.

Han vogter Stjernen og Havets Dyb,
 Han bærer og Spurvens Vinge,
 Han nærer det mindste Blad og Kryb; —
 Hvor kan han Dig agte ringe?

Du er ikke rig, — det skaber ei!
 Vor Lykken i Nigmands Lomme?
 Den Lillie, som grov paa Armods Bei,
 Den er den herligste Blomme!

Den Ven han er Dig en Husbond god, —
 Seer kun paa Villie og Hjerte,
 Dit Laje han skriver ei op med Blod,
 Og lønner ei af med Smerte.

Gi deler han Løn hver Lørdagskvæld
 — Lidt synlig den udebliver, —
 En Søndagsmorgen i Lysets Væld
 Han tusindfold Dig den giver!

Og er der dunkelt udi din Aand
 — Din Ungdom saa Lidet lærte —,
 Den Ven, som Solen bær paa sin Haand,
 Han vil Dig give en Kjerte.

Den Ven vil varme din Broders Sind,
 At han Dig styrker og leder, —
 Selv Verdens Lys er godt for en Blind,
 Det skaber ufsendte Glæder!

Du har en Ven bag Stjernernes Nød,
 Han Nød og Trængsel kan lindre!
 Hvad om ret ofte til ham Du bad,
 Da blev der lyst i dit Indre!?

Bogtrykkerens Sang.

Mel. Længe var Nordens ic.

Længe var Aandens
Livsfriske Vinge
Lænket til Jordens
Klæbende Støv;
Sjelen med Tanken
Slumrede døslig,
Kunde ei sprænge
Viklede Næt.

Alt i Dyale
Rundtom mon hvile,
Mørket alene
Hærjede Alt:
Solglandsens Straale —
Himmelske Nordlys —
Kunde endda ei
Sprede sit Skjær,

Dulmende Kræfter
Tidlig og sild
Lued — og vilde
Fremad til Strid.
Lysket og Mørket
Kjæmpede længe
Kamp, som vor Saga
Erolig har gjemt.

Men saa kom Tiden:
Himmelens Genier
Daled' paa Aandens
Slende Ving —:
Menneskeslægten
Længer ei stulde
Vandre som Dyr paa
Baargrønne Sti.

Lysket med Seier
Fremad nu hastet',
Slynged' sin Straale
Fast overalt.
Naa Despotisme,
Trykkende Lænker
Maatte for Dagens
Engle bortfly.

Hellige Presse!
 Du, som med Kraftens
 Varslende Stemme
 Friheden gav;
 Du, som i Alles
 Vaagnende Hjerter
 Tændte og tænder
 Himmeffte Ild —

Dig vier Kunstens
 Udskaarne Sønner
 Duftende Drik af
 Bredfulde Glas:
 Guttenbergs Minde,
 Frihed, Oplysning,
 Blomstre gid evig
 Verden omkring!

Martin R—.

Jæger-Sang.

Naar første Glimt af Dag i Østen smiler,
 Mens lette Laager sprede sig i Dal
 Til Skogen hen den muntre Jæger iler,
 Til Frihed's Løp, Glædens lyse Hal! Gja, Gja!

Paa Fjeld, i Li og Holtets Bugtegange
 En Jægers Vandring gaar paa rappe Fod,
 Og snart hans Hunde bringe ham de Sange,
 Som klinge i hans Øre og hans Blod. Gja, Gja!

Nu Løsen gaar, „Paspaa! paspaa!“ den lyder, —
 See „Vuus“ af Krattet springer ængstet frem.
 Som Svar et Knald, et „Dot“ saa herligt lyder,
 Det Fjeldet Ekko gi'r fra Malmens Hjem. Gja, Gja!

„Herover, Hei!“ — i Holt og Næs det gjalder —
 Til „Dotsup“ vinker Jægerens Pokal:
 Hurra, Hurra! Gid Løsen atter kalder!
 Hurra for Skogen, Glædens lyse Hal! Gja, Gja!

Lurus og Industri &c.

En Blyantsstikke,
med nærmest Blik paa Christianialivet.

M el. Iffor gjetta æ o. f. v.

D sig mig, I Mænd, og fortæl mig, I Kvinder,
Hvad Herligt I vel i den laante Pragt finder?

Den er vistnok saare fordægtig den Ære,
Som lyser fra laante men brogede Fjære!?

Al, hvorfor foragter Du hjemvæv'de Klæder?
Mon Silken *) ei flygter med Velstand og Sæder?

D, kendte Du Trangen i Dalene nøie, —
Jeg haaber, at god nok var hjemvirket Trøie **).

Saa Solen Du skinne paa grundtmulne Ager?
D fattige Normand, din Kjøle Du vrager?

Hør Gunhild slaar Væven saa tidle saa silde;
Hun har kun det Ønske, at kjøbe Du vilde!

Se hundrede Elve mod Havet sig svinge —
Med Kraft de kan løfte Maskinernes Vinge.

Dog Klæder og Glæder, ja selv mindste Indbo,
Det Alt maa nu hentes hos Sp — og hos L — ***).

Men Krammeren trækker paa Hamburg og Lübeck, —
De blanke Sølspecies for stedse did fly væk.

*

*

*

*) De „nyslige“ Gallaplatds, Fryndser og Glitter
Jo selv ind ad Døren hos Bonden nu tittera

**) Jeg Badmel ei nævner — for grovt at desværre —
Men er da ei norst Klæde fiint nok, min Herre?

***) Jeg ynder ei dette darausenske Bæsen,
Men trolig jeg holder paa Trølsch og Thesen.

Mod Fattigmands Brændvin Apostler beskiftes,
Men Ingen mod Vinen og Øllet, som drikkes *).

Mig tyktes, at eens er den tærende Flamme,
Om saa den har Viins- eller Brændeviins-Flamme.

Saa Brændvin at leppe og Vinen at nippe,
Mig tyktes at eens er som Café og Kippe.

En Dranker sin Livsfryd saa tidt har forstyrret —
Hans Virken er sluttet, han følger som Dyret.

Trooven vi vente de lyse Exempler:
Se Tjenernes Kurv med rødhalsede Stempler;

Har Træet i Toppen sit Hjerterblad sveden,
Da kan du ei undres, det falmer fornedet.

. . . Min fattige Broder, Du har ei at miste!
Tænk Brændeviinspenge er meer end forliste!

Naar Glasfenes Klingklang i Dret Dig tone,
Da tænk paa din Helbred, dit Barn og din Kone!

De Alle jo tabe ved Hvad du forøder,
Paa graanende Isse Du samler Dig Bløder!

I Hjemmet Dig vinke de hjærlige Arme —
O, fly langt fra Glasset, dets kunstlede Varme!

Lad Nigmanden kun bag sin Vinflaske drømme, —
Viis, at Du er bedre: Du Intet forsømme!

O lad ei den frydfulde Tanke mig briste,
At Træet fra Roden slaar Nyssud og Kviste.

*

*

*

Noblessen i Mad og i Drik sig betegne:
Der bugner af Retter fra fremmede Egne.

*) Hvad Apostlen virked, — jeg ei vil ha' Mening,
Jeg tror dog nu drikkes langt meer i „Forening“.

Om Bakkus, den Tyksat, fremdeles her dandses:
Med Koldt og med Varmt han opvartes og — frandses.

Ad Maadeholdsfagen han magelig blæser,
Mens trolig han pensler paa Kinder og Næser.

Han maler vel guldne, dog fyldeige Blommer:
Hans Vinterflid nu før den lyse Dag kommer!

Sin Mad ei paa godt Morst man her kan fortære;
 Nei: Dejeuné, Diné, Soupe*) maa der være!

Jeg tør vel ei lee? — Skjont saa gjerne jeg vilde;
 At nei, det kun Vand er paa Gaasen at spille?!

*

*

*

Hver Borger, ja hver Mand, som har lidt til Grunker, —
 Hans Datter maa spille, — jeg mener hun klunker.

Du tror, med Guitar hun ledsager sin Stemme?
 Bevares! Piano — saa har de Fornemme!

Et Pianoforte — et Hundrede Daler — **)
 Amalie***), jeg frygter, med svid Grød betaler.

At bli'r hun ei Frue, men ifkun Madame,
 Med Klunten — mig tykkes — det var nær detsamme.

Naturen gav Stemme, den med vi os bringer,
 Og herligt i Børnenes Dre den klinger.

Ei Noget paa Jorden vor Røst skal os røve,
 Det gavner, det muntre at slittig den øve.

Og hvorfor ei synge med Fuglenes Stemme,
 I Stue og Kjøkken den klinger herhjemme?!

Romanen for Damen er daglig Lektüre,
 Den vorer og trives som Soppen paa Myre.

Dens Fantasi Livet fremtryller saa herligt; —
 At leve paa Prosa er altfor besværligt!?

Se Franst maa der læres, Taktak, Komplimenter,
 I Tusindvis har vi af Hofaspiranter(?).

Om Modersmaal knapt man kan læse og skrive,
 Der snovles paa Franst, for at Eiden bedrive.

*) Da førstegang prentet jeg saa Ordet Soupe, —
 Jeg tænkte paa Svenskerne's „ryselig suppe.“

**) Og har han ei Penge, saa kan han jo borge
 Hun spille jo kan, om Døsfenterne sørge.

***) De gammelbogs Navne ei længer er gode,
 Nei Alting maa føres paa udenlandst Mode!
 Om Fremmede os paa „Forundringsstol“ satte,
 De sigte i Tyfthed: Se her Abekatte.

Til Bals, til Komædie*) og ud paa Vifster.
 For Damerne haves nu selv en Konditer.

For Speilet sig Damen**) drapperer og snorer, —
 Sin Elsker hun venter? — Af kun Kurtisfører!

Se Herrerne komme dufinviis fra Gaden —
 Paa rygende Mundbid Du mærker Dig Spraden.

Paa Haanden Glacé og saa blank er Frisuren,
 Se til den ei falsk er med hele Figuren.

Maneren er Gracie, — som Koffehjulsfnurri
 Hør Tungen den løber med Nyheds Potpurri.

Saa mangen skøn Frase! Kostumet paa Moden, —
 En Skrædder maa klosses og plattes maa Voden?

Er Herren en Løve hel fry ifra Gaden —
 En „Due“ han holder paa „Kvift“ i Forstaden (?)

Den Arme sin Dyb og sin Fred er berøvet,
 Men Herren kun smiler, — sin Kunst har han øvet.

Han Gentlemen***) kaldes, i Wind er han oppe,
 Og alle Smaaherrerne efter vil hoppe.

Tilfidsst dog ham Glæderne skammeligt drille,
 Saa Herren bli'r muggen og tørrer sin Brille.

Han retter Vognnetten, omstemmer sin Tone, —
 Det gjælder at saa noget Fast og — en Kone.

Tilgiv om i Tyftthed jeg ligefrem mente:
 „Det Faste og Konen er ligegodt tjente.“

O gid ei saa mørkt var, det Billed, jeg tegner; —
 Min Villie er god, jeg med den mig omhegner!

*) Et Theater har vi, — hvor saare elendigt!
 Det norst er foruden, men Jyde indvendigt.

**) Selv Tjeneskepigen for Moden er Laabe,
 Hun hyller sig ind under Schwer og Raabe.
 Det er jo saa rentud, man meer ei kan vente:
 Som Fruen hun tripper, saa traar hendes Jente.

***) En Slust, som i Drif og i Rend'sten sig bader,
 Er langtfra saa farlig som „sligenen Sprader.“
 En Slust kan vi se, han fast Ingen forløfter,
 Men Spraden snart tripper paa Taa, snart paa Soffer.

Det falder saa tungt paa min Sjæl denne Lære,
„Alt Manden et Hoved for Kvinden skal være!“

Er Manden et Hoved, — er Kvinden en Nerve;
Et Hoved, forvildet, jo Alt kan fordærve.

Tillad da, min Læser, at bort jeg mig vender
Til Kvinder og Mænd, som har Hjerte og Hænder.

Til Kvinder, som leve for Barnet og Manden,
Til Mænd med een Kone og saa ingen anden.

Til Mænd, som sin Bo og sit Norge vil smykke,
Til Kvinder, som se i hans Die sin Lykke.

Saa, Gudskelov, Norge af dem har saa mange!
Dem vies min Fløites de vakreste Sange.

Mit Haab nu med Vaaren saa underlig grønnes:
Mit Haab er: alt Norst maa af Normænd paastjønnes.

Med Fuglen jeg drager langs Elve og Dale,
Hver Hytte at spore, som Kunstflid kan tale.

Et Huus, hvor der klapper, — et Hiul, som sig svinger —
En Guldklump i Lommen! — jeg synes det klinger?

Det dages, det bedres! O hellige Tanke:
Paa viltsomme Gravhøi skal Børnene sanke!

De sanke skal Blommer, som vi ei kan plukke.
I vaarfriske Haab vil min Fløite jeg lutke.

Nr 1.

De hjemlige Toner.

Allegretto.

mf *cresc.*

Tenori.

1. Hør-te Du Stor-men i Gra-ner-ne høn-ge? Hør-te Du Nord-ha-vets rul-len-de Slag? Hør-te Du Jord'en blandt Na-se-ne
 2. Lyst-ede Du Maaltrost i Eft-ge-ned Stil-le? Hør-te Du Lu-ren fra Hjelb-vaag og Sti? Kjendte Du Lær-fer-nes Morgen-bøns
 3. Hør-te Du Anf-ret nær Hjelb-vaag-gen fal-be? Af-fer-nes Hys-sen paa Eng og i Krat? Hør-te Du Na-got paa Gut-ten sin

mf *cresc.*

Bassi.

1. Hør-te Du Stor-men i Gra-ner-ne høn-ge? Hør-te Du Nord-ha-vets rul-len-de Slag? Hør-te Du Jord'en blandt Na-se-ne
 2. Lyst-ede Du Maaltrost i Eft-ge-ned Stil-le? Hør-te Du Lu-ren fra Hjelb-vaag og Sti? Kjendte Du Lær-fer-nes Mor-gen-bøns
 3. Hør-te Du Anf-ret nær Hjelb-vaag-gen fal-be? Af-fer-nes Hys-sen paa Eng og i Krat? Hør-te Du Na-got paa Gut-ten sin

p

1. run-ge? Hvad hel-ler Mor-gen-vinds Hvidsten før Dag! Du er i Nor-ge! Fra Dal og fra Hjelb, Hjem-li-ge To-ner til-ta-le din Sjæl!
 2. Tril-le? Har Du vel hørt Syl-ju-sloi-ten i Li? Du er i Nor-ge! Du so-ler saa vel, Hjem-li-ge To-ner har Magt i din Sjæl!
 3. fal-be,—Rød-Hjæltens Lof-ten om Mid-som-mer-nat? Du er i Nor-ge! Du so-ler saa vel, Hjem-li-ge To-ner har Magt i din Sjæl!

p

1. run-ge? Hvad hel-ler Mor-gen-vinds Hvidsten før Dag! Du er i Nor-ge! Fra Dal og fra Hjelb, Hjem-li-ge To-ner til-ta-le din Sjæl!
 2. Tril-le? Har Du vel hørt Syl-ju-sloi-ten i Li? Du er i Nor-ge! Du so-ler saa vel, Hjem-li-ge To-ner har Magt i din Sjæl!
 3. fal-be,—Rød-Hjæltens Lof-ten om Mid-som-mer-nat?

Sylfustøiten.

Nr 2.

Til Skogen!

Con moto.

Tenori.

Bassi.

1. Til Sko-gen, til Sko-gen, hoor Sti-en bug-ten-de sig suor, — til Sko-gen, til Sko-gen, hoor vil-den Ro-se
 2. Ra-tu-ren, Ra-tu-ren, Din Skaal vor Nor-ges Skog na-tur! Ra-tu-ren, Ra-tu-ren med Blom blandt Fjeld og
 3. Skaal Bel-tet, Skaal Bel-tet, Den val-re Dal, hoor vi blev født! Skaal Bel-tet, Skaal Bel-tet, Skaal Nor-ges Mo-der.

1. Til Sko-gen, til Sko-gen, hoor Sti-en bug-ten-de sig suor, — til Sko-gen, til Sko-gen, hoor vil-den Ro-se
 2. Ra-tu-ren, Ra-tu-ren, Din Skaal vor Nor-ges Skog na-tur! Ra-tu-ren, Ra-tu-ren, med Blom blandt Fjeld og
 3. Skaal Bel-tet, Skaal Bel-tet, Den val-re Dal hoor vi blev født! Skaal Bel-tet, Skaal Bel-tet, Skaal Nor-ges Mo-der.

1. gror! Hvor Suus i Gra-ners Kro-ner til vaag-ne Drom-me nyn-ner Kvad og Maaltrofs Hjel-ne To-ner gaar o-ver Bir-kens Blad.
 2. Ur! Sne-per-len paa din Pan-de, som sunk-ler gjen-nem Sky-ens Flok, og Nordhavs Storm og Van-de, som bru-ser om din Fod!
 3. Fjod! Som Bar-nets Drom og Tan-ke om-syn-ger hest den Hja-re Nor, saa vo-re Hjer-ter ban-ke for dig vor For-ster-jord!

1. gror! Hvor Suus i Gra-ners Kro-ner til vaag-ne Drom-me nyn-ner Kvad og Maaltrofs Hjel-ne To-ner gaar o-ver Bir-kens Blad.
 2. Ur! Sne-per-len paa din Pan-de, som sunk-ler gjen-nem Sky-ens Flok, og Nordhavs Storm og Van-de, som bru-ser om din Fod!
 3. Fjod! Som Bar-nets Drom og Tan-ke om-syn-ger hest den Hja-re Nor, saa vo-re Hjer-ter ban-ke for Dig vor For-ster-jord!

Sljusstøiten.

Ud i Naturen!

Ala Marcia.

Tenor.

1. Ud i Na - tu - ren, Vi kom-mer! vi kom-mer! Fremad! Som Vin-ger nu brug Di - ne Veen! Ho - rer Du Gos-sens de hviro-len-de
 2. Ud i Na - tu - ren, Vi kom-mer! vi kom-mer! Fremad! Se hist den slog - frand - se - de Bang! Did vil vi i - le! den drom-men-de
 3. Ud i Na - tu - ren, Vi kom-mer! vi kom-mer! Fremad! Det to - ner fra Jeld og fra Dal! Se, hist i Na - sen hvor Jeldbaef-ten

Bass.

1. Ud i Na - tu - ren, Vi kom-mer, vi kom-mer! Fremad! Som Vin-ger nu brug Di - ne Veen! Ho - rer Du Gos-sens de hviro-len-de
 2. Ud i Na - tu - ren, Vi kom-mer! vi kom-mer! Fremad! Se hist den slog - frand - se - de Bang! Did vil vi i - le! den drom-men-de
 3. Ud i Na - tu - ren, Vi kom-mer! vi kom-mer! Fremad! Det to - ner fra Jeld og fra Dal! Se hist i Na - sen hvor Jeldbaef-ten

1. Trommer, Lyt til den vip - - pen-de Hjel - te fra Gren! Gron-nen-de Da - se, Vir - te - lous Sa - se, Blomster og Bla - de paa
 2. Som-mer Slummer der end, - vi ham vak - se med Sang! Her - ler - ne spil - le, Lær - ler - ne tril - le, Eva - ler - ne vil - se med
 3. Som-mer, Syn-gen-de har den en Ref-tar saa foal! Stil - le ned - un - der Sko-gens Rjen blun-der, Kom-men fun fru - ser det

1. Trom-mer, Lyt til den vip - - pen-de Hjel - te fra Gren! Gron-nen-de Da - se, Vir - te - lous Sa - se, Blomster og Bla - de paa
 2. Som-mer Slummer der end, - vi ham vak - se med Sang! Her - ler - ne spil - le, Lær - ler - ne tril - le, Eva - ler - ne vil - se med
 3. Som-mer, Syn-gen-de har den en Ref-tar saa foal! Stil - le ned - un - der Sko-gens Rjen blun-der, Kom-men fun fru - ser det

1. Van-brin-gen fro! Frem mellem Mo - - - sen Tit - ter Vild-ro - - - sen, Vi - - o - sen vin - ker lig blaa - et Mo!
 2. pil - snar - re Ving; Bug-gen-de Gjo - - - ge, Gul-ten-de spo - - - ge, Baar - vin-den dan-ser i Blom-mer-nes Ring!
 3. speil-blan - se Vand. Grib der i Na - - - ren, Syng saa om Baar - ren! Et - fo - et rul - ler saa lydt o - ver Strand!

1. Van-brin-gen fro Frem mellem Mosen Tit - - - ter Vildro-sen Vi - o - sen vin-ker lig blaa - et Mo!
 2. pil - snar - re Ving; Bug - - - gen-de Gjo - ge Gul - - - sen - de spo - ge, Baar - vin - den dan - ser - i Blom - mer - nes Ring.
 3. speil - blan - se Vand. Grib der i Aaren Syng saa om Baaren! Et - fo - et rul - ler saa lydt o - ver Stand!

Soljusstøiten.

Tænger-Sang.

Moderato.

Tenori.

1. Naar før - ste Glimt af Dag i D - sten smi - - ler, Mens let - te Taa - ger spre - de sig i Dal
 2. Paa Hjeld, i Li og Hol - tets Bug - te - - gan - - ge En Tæ - gers Van - bring gaar paa rap - pe Fod,
 3. Nu Ro - sen gaar - „Pas - paa, Pas - paa! - den by - der, - Se „Pus“ af Krat - tet sprin - ger æng - stet frem,
 4. „Der - o - ver Hei“ - i Holt og Aas det gjal - - der: Til „Dot - sup“ vin - ter Tæ - ge - rens Po - tal.

Bassi.

1. Naar første Glimt af Dag i D - sten smi - - ler, Mens let - te Taa - ger spre - der sig i Dal
 2. Paa Hjeld, i Li og Hol - tets Bug - te - - gan - ge En Tæ - gers Van - bring gaar paa rap - pe Fod,
 3. Nu Ro - sen gaar - „Pas - paa, Pas - paa!“ - den by - der, - Se „Pus“ af Krat - tet sprin - ger æng - stet frem,
 4. „Der - o - ver Hei“ - i Holt og Aas det gjal - - der: Til „Dot - sup“ vin - ter Tæ - ge - rens Po - tal.

p

1. Til Sto - gen hen den mun - tre Tæ - ger i - - ler, Til Fri - hed's Tem - - pel Glæ - dens ly - se Hal. E - ja, E - ja!
 2. Og snart hans Hun - de drin - ge dam de San - ge, Som kün - ge i hans D - re og hans Blod. E - ja, E - ja!
 3. Som Svar et Knald, et „Dot“, saa her - ligt ly - der, Det Hjel - det Et - - - to gl'et fra Malmens Hjem. E - ja, E - ja!
 4. Hur - ra, Hur - ra! „Gid Ro - sen at - ter kal - der!“ Hur - ra for Sto - - gen, Glæ - dens ly - se Hal. E - ja, E - ja!

cresc.

p

1. Til Sto - gen hen den mun - tre Tæ - ger i - - ler, Til Fri - hed's Tempel Glædens ly - - se Hal E - ja, E - ja!
 2. Og snart hans Hun - de drin - ge dam de San - ge, Som kün - ge i hans D - re og hans Blod. E - ja, E - ja!
 3. Som Svar et Knald, et „Dot“, saa her - ligt ly - der, Det Hjel - det Et - - to gl'et fra Malmens Hjem. E - ja, E - ja!
 4. Hur - ra, Hur - ra! „Gid Ro - sen at - ter kal - der!“ Hur - ra for Sto - gen, Glædens ly - - se Hal. E - ja, E - ja!

cresc.

Syljingsloiten.

Indhold.

	Side.
Uimindelig Stemmeret	16.
Uimindelig Børnepligt	17.
Arbejderens Ben	25.
Bogtrykkerens Sang	26.
De hjemlige Toner	5.
Den udøvende Magt	16.
En Sylvsfloite til Maibagen	14.
For Danmark	19.
Fra Vintrens Sky (Malsang)	14.
Gud velsigne Kongen	16.
Piffen til Broderfolket	18.
Jægersang	27.
Kjærlighed	20.
Lurus og Industri ic.	28.
Længsel	20.
Mens Baarens Sky (Malsang)	13.
Moderamaalet	7.
Reisomhed	21.
Til Skogen	8.
Ud i Naturen	11.
Vaarhymne	12.

Trykfeil.

I Teksten til Moderne faar i sidste Linie af No. 1: „Lakken“ skal være „Loffen.“
 I No. 2 faar i sidste Del af første Vers: „gaar over Virens Blad,“ skal være:
 „gaa over“ o. s. v., hvilke Feil bedes rette.

Med 4 Musikbilag 24 p. Uden do. 12 p.